

Jože Dular:

Martinkova gos.

(11. november.)

Na sejmu je očka kupil
Martinku konja, voz,
ostroge, bič in sedlo
ter pravo živo gos.

Zvečer Martinek spal je
in v sanjah »hi-jo hop!«
prijezdil s svojim vrancem
je tja pod božji strop.

Sveti Mártn ga zagleda,
zažuga mu z rokó:
»Kaj tu, Martinek, delaš,
visoko nad zemljo?

Čemu si sem prijezdil,
me ti tako častiš?
Ne veš za delo svoje?
Tako ti gos rediš?

Ti ni morda že znano,
da vsak pošten kristjan,
najlepšo gos zakolje
na moj godovni dan?«

Ko to svetnik dejal je,
nenadno zašumi —
in v postelji Martinek
iz sanj se prebudi.

Vse, kar mu svetec rekel
je gori nad zemljo,
izvršil je Martinek
do pičice tako.

Po vrtu gos je pasel,
koruze ji dajal,
Martinovo nedeljo
težkó pričakoval.

In ko čez čas prišla je,
patrona je častil,
in z gosjim be'from v ustih
svoj peti god slavil.

Gustav Strniša:

November.

Uvelo listje šepetaje pada,
naznanja hladne, mokre dni,
vsa zapuščena sončna je livada,
meglà zakriva bele nje poti.

Že krizanteme liste so odrple,
da na grobeh umrlih zacveto,
in tam še same bodo nam umrle,
saj mrzla slana jih pokrila bo.

Otroška srca plašno trepetajo,
oči boječe v temni mrak strme,
življenja še in smrti ne poznajo,
samo prejasnih, sončnih dni žele.

V življenju razni dnevi se vrstijo,
veselje meša z žalostjo se nam,
in kakor danes slavo ti kričijo,
boš jutri že ves zapuščen in — sam!